

1841

12/11 20: 1. Beh. af F. t. Finanslov f. 1921—22.

1842

vel glædede dem endnu mere, tillige ved en stor Anerkendelse fra Statens øverste Myndigheders Side. Endvidere blev der skredet ind ved Domstolene mod Førerne for de syndikalistiske Spektakelmagere, og Dommen blev meget alvorlig. Derfor kan ikke nogen forstandig Mand, men kun en syg tro, at det var den almindelige Opfattelse her i Landet, at der intet skulde foretages mod Urostiftere og Demonstranter, saa længe Ministeriet Zahle sad. En saadan offentlig Instruks om, at der ikke maatte skrives ind mod Urostifterne, eksisterer kun i en syg Fantasi.

Naar den højtærede Justitsminister med Hensyn til Svineslagteristrejken siger, at der var givet en offentlig Instruks fra Ministeriets Side, nemlig den, at der skulde intet ske, tager den højtærede Justitsminister saa grundigt fejl, som det paa nogen Maade er tænkeligt. Allerede den 11. Marts spurgte et æret Medlem af dette Ting, Hr. Pinstrup, den daværende Handelsminister Hr. Hage under en Forhandling her i Tinget om, hvad man vilde gøre for at skaffe Arbejdsfred, hvis Andelshaverne selv vilde gaa til at slagte paa Slagterierne, og dertil svarede — jeg beder om den højtærede Formands Samtykke til at oplæse nogle faa Linier — den daværende Handelsminister Hage: „Til sidst et Ord om et Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) rettede til mig, og som ikke staar i direkte Forbindelse med denne Sag, nemlig hvorledes Regeringen vil stille sig med Hensyn til Slagteriernes Eksport, hvis der skulde blive Vanskeligheder, naar Slagterierne selv tager Arbejdet, Slagtingen og Afskibningen, i deres Haand. Jeg skal hertil sige, at Justitsministeren har sagt mig, at han allerede overfor Slagterierne har udtalt, at forsaavidt de tager Afskibningen i deres egen Haand, er det en Selvfølge, at det er Regeringens Opgave at drage Omsorg for, at de trygt og i fuld Arbejdsro kan foretage Afsendelsen af deres Produkter fra Esbjerg“. Hermed var dette offentliggjort som Ministeriets Hensigt.

Imidlertid skulde Slagterierne have nogle Møder og Forhandlinger, inden de tog endelig Stilling til Sagen. Derfor udgik der først den 20. Marts fra Ministeriet et Cirkulære til samtlige Politimestre angaaende denne Sag, til hvilken Ministeriet

havde taget offentligt Standpunkt allerede den 11. Marts. Dette Cirkulære til samtlige Politimestre blev af en bestemt Grund betegnet som fortroligt, men selve dets Indhold var allerede offentliggjort 9 Dage, før det blev udsendt. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse dette fortrolige Cirkulære. Det lyder saaledes: „Efter at Arbejdet paa de eksportberettigede Svineslagterier en Tid lang har ligget stille paa Grund af Strejke, vil det ifølge Meddelelse til Justitsministeriet nu blive søgt genoptaget paa de eksportberettigede Andelsslagterier, derved at Andelshaverne selv vil foretage Slagtingen, Indladningen af Flæsket m. m. Da man i denne Anledning maa regne med den Mulighed, at der af de strejkende Arbejdere, eventuelt ogsaa andre, vil blive lagt Hindringer i Vejen for Arbejdets Genoptagelse, skal man anmode Hr. Politimesteren om at yde al Bistand til at opretholde Fred for Arbejdet, saavel ved de paagældende Slagterier som eventuelt ved Flæskets Indladning paa Jernbane eller i Havn, idet man i paakommende Tilfælde, forsaavidt De ikke ved Benyttelse af Retsplejelovens § 110, 2det Stykke, kan faa den fornødne Politistyrke til Raadighed, bemyndiger Dem til at antage den midlertige Hjælp paa Stedet, som maatte være nødvendig i saa Henseende, og som De er i Stand til at skaffe Dem.“

Det var denne vidtgaaaende Bemyndigelse for Politimestrene, som ønskedes meddelt dem i Fortrolighed, da der ingen Grund var til at underrette Urostifterne om dette. Det var det, som var Anledningen til, at dette Cirkulære blev betegnet som fortroligt; men dets reelle Indhold, at der skulde blive sørgt i saa vid Grad som muligt for, at Politiet kunde skaffe Ro og Orden i Slagterierne og ved Havnen, var allerede offentliggjort i Førvejen. Der er derfor intet Menneske, i hvert Fald intet sundt Menneske, som kunde have den Opfattelse, som den højtærede Justitsminister her gør sig til Talsmand for. Derfor er dette Bevis for, at der skulde have været Utryghed fra Embedsmændenes Side overfor Ministeriet, fuldkommen fantastisk.

Derefter gik den højtærede Justitsminister over til et andet Bevis for, at der havde hersket en saadan Utryghed og været Grund dertil. Han omtaler en Tilla-